

Прѣди малко ми падна на ржка друга една книжка, подвързана съ позлатени кожички и цвѣтна хартия. Четѣхъ я, но Борчето заплака, огладнѣло бѣ. Почнахъ да го храня и, безъ да забѣлѣжа, оцапала съмъ и поизмачкала малко позлатената книга...

Като видя Надя изцапаната си книга, заплака и съобщи за тази моя пакостъ на майка си. Азъ признахъ вината си, но нищо не помогна.

„Ти значи, скара ми се господарката, тайно вземашъ книгитѣ на дѣцата ми. Значи, ти все тайно ще работишъ. Значи, на тебе не може нищо да ти се довѣрва. Може би ти ще станешъ цѣла разбойница. Азъ такова слугинче не искамъ въ къщата си. Азъ повече нѣма да те държа, нѣма“.

Азъ плакахъ, молихъ се за прошка, на колѣнѣ й паднахъ, нищо не помогна.

— Омръзнаха ми твоитѣ прѣструвки, каза господарката строго и мълкомъ си отмина.

Ще ме простишъ ли поне ти, мила ми майчице?

А Борчето колко ме обича! Двѣтѣ му жбченца вече станаха голѣмички; могатъ даже и прѣста ми да охиятъ...

Цѣлувамъ те, майчице!

Янка Овчаркова.

